

Větrník ročník 1970

VĚTRNÍK

Vydává MNV ve Vysokém nad Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

Vysoké nad Jizerou 16. 12. 1970

Koleda 1970.

/ Zpívá se jako: Šel jsem, šel jsem, černým lesem /

Horempádem různým krokem
letím k vám před Novým rokem
s čerstvým přáním od ledu,
a zapět vám koledu.

Předně pánům na radnici,
dejte bacha na tradici,
by Vysokej do krásy
rost nám po všechny časy.

A proto statkářům z " hradu "
rád bych rozumnou dal radu,
ať nelení navěztí
fůry šutru na cesty.

Páni, sídlem na " Jednotě ",
moc nás toho tlačí v botě.
Aspoň kupte na míru
nad krám firmu z papíru.

Další přání, to je jasné,
patří direktorům Masny,
denně mít tak vždy a víc
masa, buřtů, jitrnic.

Také přejí převelice
do Textilů zboží více,
ať máme na rohačky
teplejší podvlíkačky.

Ochotníkům z Krakonoše
květů dramet plný koše
vykvéstí, ať nelení
na tý louce zelený.

Fotbalistům za kerchovem
přeji, aby v roce novém
hodni naší oblíby,
do ligy se probíli.

Muzikantský bandě vřele
přeji z hloubi duše celé,
aby kromě funusů
zvali je též do plesů.

Čackým myslivcům bez řeči
přeji při poslední léci,
aby, flinty majíce,
měli také zajíce.

Ve škole když kázeň tenká,
nedejte na Makarenka,
líp to spraví rákoska,
tak jako za Rakouska.

Pro naše pilné horalky,
co navlíkají korálky
přání mám, by celý rok
neměly v nich ani brčk.

Všem přispívatelům Sportky,
přání mám sportovně krotký,
by jim pámbu do pera
vnuk ty pravý numera.

Rekreanti od Větrova,
slyšte přání mého slova,
by vám též, jak my asi,
přálo hezké počasí.

A nakonec plni díků
všem čtenářům Větrníku
přejem vše, co lze jen chtít:
tělu zdraví, duši klid !

Prokop Hásek.

Milým čtenářům a příznivcům

našeho Větrníku přejeme k nastávajícím svátkům vánočním a Nového roku mnoho zdaru,
spokojenosti, zdraví a splnění všech přání a tužeb, jakož i dostatek stále životní
pohody a klidu.

Redakce a MNV.

P r o s i n e c .

Advent, příchod, očekávání, a lidé čekali Vánoce se vším tím co k nim patřilo a těšili se na ně celý podzim, zpívali vánoční písně dlouho před Vánocemi. Zde v okolí se zpívala před sto léty píseň z druhé strany, v níž bylo uvedeno mnoho známých jmen, jako: "Vy mlynáři Zabuchovští, jste v té rokli jak na poušti, nebo Já, Jíra Vrkoslav z Pechů, já mu nesu v koši mechu." Chodilo se v adventu časně ráno na roráty, říkalo se roráté, do kostela, a že někteří mysleli jen na svátky, až z toho propadali roztržitosti, smáli se jim zas jiní, že kdosi z toho obul místo bot konve a šel na roráté a divil se, že nemůže nic ujít, a zas jeden ze Sklenařic, že k ránu svítíl měsíc, myslil už v šachtách, že je v kostele, vylezl tam na smrk a dal se do zpěvu. Také se stalo, že kluk, jemuž svěřili rodiče malého bratra, a šli na roráté, přišel do kostela se slovy: "Roráté roráté, co tady děláte?" Kostelník na něho: "Pst, pst, ticho!" "I žádné pst, kluk se mně doma podělal, ať si ho jde máma vypucovat!"

Už od posvícení se pomalu přišetřívало na Vánoce mouky, mléko se také skládalo dlouho, a jak starí sami sebe, tak děti mořili vodovkou, nemastným zelím a takovými též bramborami, palčivými rakušankami, a také chodili pro pár liber mouky do Šlejberkova/Schreiberhau/ za hranice, kde byla asi o půl krejcaru lacinější, na což o půlnoci vyrazili a o druhé půlnoci se vrátili. A tak takovou dobu šetřili a potom najednou napekli koláčů po půl pytli, a kde jich bylo více, po celém, že toho měli až do Hromnic, až na tom mák plesněl, a že do toho mléko dlouho skládali, bývalo to s ním též někdy všelijaké, až to někdy nemohly kvasnice zvednout, obzvláště ty pivovarské tekuté.

Obrázky do betléma se vystřihovaly z podlepených archů, jenže někde to v betlémě hodně přehnali, majíce tam celé skupiny havířů při kopání a tlačících hunty s nakopanou hmotou. Dále pěchotu v čákách, modrých kalhotech a bílých kabátech s nakročenou levou nohou, celý odřad dělostřelectva, hulány už novější v modrých kabátech a červených kalhotách na koních s prapory, mezitím už útek svaté rodiny do Egypta a z hrobu vstání Aristovo.

V prosinci je svátek Mikuláše, při němž bývá poleva, odměč, říká se: "Ondřeje, odře je, Mikuláš břehy omeje." Chodí chasa, přestrojená za Mikuláše, anděla a čerta, a nadílí svým menším vrstevníkům, vlastně straší je. Někdy chodí po vsi více takových svatých trojic a tak se před léty stalo ve Stanovém, že se takové dvě konkurence sepraly a na jednom z čertů roztrhaly vypůjčený kožich.

Františka, svátek všech Františků, před kterým několik vesnických hudebníků před domy odehrávalo, což se dělo před svátky Josefa, Marie a Anny také. Sv. Barbory, patronky dělostřelců s barborským jarmarkem, na němž nakupoval Ježíšek. Starí vlastně do štědrého dne přadli a před tímto dnem je tak zvaná dlouhá noc, na níž se přadlo do půlnoci, a než se přástevnice rozešly, upekly se sejkory a uvařily knedlíky, zvané chlupaté neboli klady, čemuž se říkalo "rozchodnice", že to bylo na rozejití a teď začalo s přípravami na svátky, a už se nejedlo až večer, aby se vidělo zlaté prasátko, jak vykládali římská mění dětem ve školách.

Upekly se koláče, jak se zpívá v té písničce: "Na štědrý den sem koukal, kde z komína kouří, taky sem ním vinšoval, ať se ním to daří." A že toho napekli mnoho, bylo pro to potřeba mnoho prken, tak šli, u Krejčů Holánových tak daleko, že k tomu účelu vysadili dvířka od záchoda. Někdy byly, jak už praveno, špatné kvasnice, koláče nevzešly a byly to brusy, s čímž se každý tajil, aby se sousedé nesmáli a běda, zvědělo-li se to, tu hned někdo ustrojil panáka, jemuž dal do kapsy cestovní rozkaz a nějaké posměšné verše k tomu, a toho opřeli postiženému o dveře, aby se při otevření svalil do síně, a takovému panákovu se říkalo "brusař".

K štědrovečerní večeri se také pekl hubník, nikdy né ryba, jako se nedělal stromek. Ten sem přišel až ku konci let 80 tých od Němců. Myla se podlaha, před léty né moc, a kde toho bylo hodně našlapáno, hlavně u dveří, tam se oškrábala sekyrkou. Řezala se řezanka na svátky, lidé se omyli a večer po rozsvícení lampičky u betléma se večerelo. K tomu se všichni lépe ustrojili, vzali do kapsy peníze, aby při nich byly celý rok a usedli ke stolu tak, aby ničí hlavy stín nepadal na dveře, aby ten dotýčný do roka neumřel.

Hospodář vzav lžici do ruky, pokřižoval se a ostatní za ním, i když to celý rok nedělali, dnes výmínečně tak učinili a po hospodářových slovech: "Tak s pánem bohem, abychme měli celý rok co jíst a aby nový rok nebyl horší než tento, a abychme tu zas za rok všichni seděli", dají se všichni do jídla.

Po jídle se, což jsou známé věci, hádá budoucnost z rozkrojených jablek a rozloupnutých oříšků. Nadílka, děvčata třesou bezem a házejí střevíc přes hlavu. Hospodyně nese drobečky od večere pod stromy do sadu, aby bylo ovoce a hospodář každému dobytčeti krajíček chleba a jablko. Ten den ráno se sypalo drůbeži do obruče krmení, aby se držela pohromadě a u domu, a kdo chtěl mít zlého kohouta, dal mu ten den česneku.

Přišel-li do stavení první ten den mužský, měli telata býčky, pakli ženská, jalo-
vičky. Konec štědrého večera je půlnoční mše v kostele, ale také zvidání budoucnosti ve vodě o půlnoci, což kdysi před mnoha léty, snad před více než sto dělala děvčata z dolence na rybníce u hořeního mlýna, prosekavše led. Dívala se do vody, kde prý lze v tuto chvíli spatřit budoucnost. Žádná nic neviděla, až jedna ze Strnádkovy chalupy, která stávala na roprachticku za hořením mlynem, vykřikla a zakryla si oči. Na naléhání druhých, aby řekla, co viděla, odpovídala až to nechtějí vědět a nepověděla a do roka umřela.

Také se kdysi stalo, že jeden voják z Pasek šel zrovna na štědrý den na dovolenou a zahynul v hrozné sněhové vánici pár kroků od domova.

Je-li štědrovečerní noc hvězdnatá, pověde se následující rok hrách a jiné luště-
niny. Na Boží narození se má pabýt ve třech kostelích anebo aspoň v jednom na třech mších.

Štěpára, kdy bývala zas už tancovačka a v kterémž dnu se měnila a nebo zůstá-
vala čeládka, proto se říkávalo, "vyletěl-li" někdo ze služby jiný, že má Štěpána. Ještě následující den po Štěpánu, Jana Evangelisty, se dříve světíval. Poslední den v roce, Sil-
vestra, kdy se jde odpoledne do kostela na požehnání rozloučit se se starým rokem a podě-
kovat za, byl-li dobrý a pomodlit se, aby byl nový dobrý.

Z kroniky "Rok na vsi" Jaroslava Večerníka, kronikáře
a písmáka ze Staré Vsi.

Vánoční vzpomínka / sibiřská/.

Vzpomínky na cestu českosl. legií ruskými dálavami v letech 1917 - 1920 do osvobození vlasti, tvoří dnes už po odstupu půlstoletí celou řadu blednoucích obrazů oněch dějů, které jsme jako první vojáci republiky procházeli.

Naše cesta nebyla nepodobna plavbě lodi rozbourěným mořem. Velká ruská revoluce šla svým bouřným určením proti vlnám jiných skupin, které vývoji revoluce kladly odpor a tak ten náš návrat do vlasti nebyl prost mnohých příhod tragických i nebezpečných.

Naše bdělost musela být proto zmnohonásobena vyčerpávající strážní službou před četnými přepadovými akcemi protivníka usilujícího po celé trati sibiřské magistrá-
ly o destrukce železničních mostů, vodojemů a všeho železničního zařízení atd., čímž pře-
prava našich vojsk na Dálný východ byla ohrožována a mnohdy i na delší dobu zastavena.

Sibiřská magistrála se vine širokým průklestem pralesní Tajgy do přenesmírné
dálky, na jejímž konci tušíme konečný cíl naší strastiplné cesty. Projíždíme náročným
terénem hornatého useku Uralu. Ale pro poruchu staré, už vysloužilé lokomotivy, je nutné
učinít zastávku k provedení opravy stroje.

Je právě Štědrý den.

Ještě s dvěma bratry jsem určen k průzkumu okolí v Tajze, neskrývá-li se tam
někde záškodnická tlupa. Bouřná zimní noc, jež proletěla prudce krajem, proměnila Tajgu
do pohádkové nádhery. Tajga stojí jako zakleta. Nikde se nepohne ani větvička. Ani to
zhnědlé listí bukového podrostu nezachrastí svými měďáky, jakoby člověk byl za skleněnou
stěnou, kam žádný zvuk nepronikne. Takové užasné ticho se prostorami Tajgy rozhostilo, že
je člověku užko. Snad i ta příroda očekává onu slavnou a velkou chvíli narození Páně.
Ticho, ticho a ticho... Jen my tři a s námi můj pes - bílý sibiřský špiclík, který
spojil svůj osud s osudy našimi a který, jako kdysi pomocník chodských pohraničních
stráží, pomáhá také nám svou ostražitostí v naší nesnadné a nebezpečné práci vojáků re-
publiky.

Vzpomínka na luzný sen se vynořila do ticha kolem nás a trochu i rozbourila
teskníci srdce, toužící po letech odloučení v cizích dalekých krajích, po pohlázení.
Myšlenky opředené nostalgickým smutkem jsou zatoulány daleko, za ten rudý kotouč, který
se dotýká už obzorů netečně, studeně a cize přes fialový závoj podvečerního oparu

obhlíží už usínající krajinu sibiřské země. Na větvi, právě v jeho studeném středu usedl veliký pták a odlétá teprve až při našem přiblížení.

A dnes je Štědrý den.

Ponoření každý z nás do vlastního vzpomínání, jedem jeden za druhým, rozhrnujíc svými kroky bílé papěří. Můj chlupáč netrpělivě jde vedle nás, občas se podívá, jakoby chtěl vyčíst z mého zraku, co to tam jen vidíme, proč tam tak dlouze hledíme a proto i on upírá svůj ostrážitý hled tímže směrem, ale když nevidí nic, co by stálo za štknutí, chtěl by už běžet dál, ale my tu ještě stojíme, přikováni a očarováni ztichlou zimní přírodou.

A dnes je Štědrý den.

Maminka jistě koná přípravy k sváteční chvíli. Ve světnici už asi voní hubník a na háčkované deče stojí v zelené ohrádce stromek, na němž se bělají sucharová kolečka a trocha cukroví zabaleného do barevných trásniček. Vánočky už odpočívají v komoře a betlém s daráčky, které jsem jako školák sám maloval, stojí v sešeřelém koutku nad postelí. Jen Jesličky svým světýlkem oživují svatvečerní výjev narození Páně.

A v tom přívalu ticha mocný cit svírá srdce zákmitem další vzpomínky, z níž se jako z jemného závojičku vynořuje vysoké náměstíčko - teď ještě liduprázdné, protože štědrovečerní slavnostní chvíle právě nastává. Střechy obtěžkány bílým baldachýnem, na okraji v matné záři jediné lucerny fosforeskují mohutné rampouchy jako píšťaly varhan, z nichž se linou zvuky preludií a koled.

Ale tato krásná vidina rozcitlivělé duše mizí. Vracíme se k vystřídání jinou strážní skupinou a jen vzpomínka teple ozařuje naši cestu.

Jistě i doma vzpomínají. Vzpomínají na toho utlého chlapce, kterého jícen války pohltil a zanesl na pokraj vzdálených krajů světa veliké ruské země, až na pomezí dvou světadílů.

Bohuš Doležal.

110 let sborového zpěvu ve Vysokém n. Jizerou.

Sborový zpěv ve Vysokém nad Jizerou má velkou a slavnou tradici. Začteme-li se do zprávy o Vysokém přibližně v období posledních sto let, zůstaneme mile překvapeni výsledným dojmem, které v nás vyvolaly. Zjistíme totiž, že toto malé podhorské městečko ne s tisíci, ale jen stovkami obyvatel, odedávna stálo v čele všeho, co nového a zdravého proudy pokroku našemu národu přinášely a bylo významným nositelem kultury celému kraji.

Nechme mluvit současníka těchto let, vzácného člověka, bývalého purkmistra Vysokého, pana Josefa Kramáře. Ten ve svých pamětech píše:

"Městečko naše bylo sice poddané, ale požívalo mnohem více svobody, nežli v dobách konstitučních. Divadlo se hrálo beze všeho omezení a beze vši cenzury jež, jak jsem již podotekl, i majitel panství osobně navštěvoval. Skladby Mozartovy, Haydenovy, Beethovenovy a jiných čelnějších mistrů byly u nás všeobecně známy a provozovány a byly u veliké vážnosti. Nelze se tudíž diviti, že s nadšením uvítané vyzvání Hlaholu pražského k zakládání spolků zpěvákých u nás nalezlo dobrou půdu a vydatnou žen.

Byl právě svátek Panny Marie dne 15. srpna 1861, kdy se pánové Jan Vodseďálek, František Jon, František Nigrin a František Votoček poprvé sešli, aby zazpívali čtvero zpěvy, jež pan Vodseďálek z Jičína přinesl. Začali písní - Vlastenecká - od Michla. Nato již v neděli se sešlo na vyzvání oněch pánů více zpěváků a usnesli se, že i ve Vysokém založí zpěváký spolek. Za prozatímní výbory zvoleni pánové: František Nigrin, František Votoček, František Jon a Antonín Múldner. Spolek čítal 20 členů. Dne 1. září 1861 uspořádána spolu se studujícími první beseda s následujícím programem:

1. Ouvertura "Prometheus" od Beethovena.
2. "Pozdravení pěvcovo" sbor od Veita.
3. "Tři doby země české" přednesl Fr. Patočka.
4. "Fantasio" od Kalivody, na housle hrál A. Krejč.
5. "Aj čo by bola", píseň od Pivody, zpíval Jan Urban.
6. "Nevěsta předoucí", deklamace. Přednesla sl. Anežka Patočková.
7. "Nevěrný milý" sbor od Vašáka.
8. "II Trovatore", fantasie, na pianě hrál p. Syrovátka ml.
9. "Obrana ženského pohlaví", deklamace. Přednesla sl. Nigrinová.
10. "Marné výstrahy" sbor od Sedláčka.
11. "Porodila mne matička", píseň. Přednesl p. Fr. Matoušek.

12. " Milence stesk ", sbor od Horáka.
 13. " Vlastenecká ", sbor od Vojáčka.

Čistý výnos této besedy obnášel 93 zl., z nichž 53 zl. zasláno na Národní divadlo a zbytek na okrášlení chrámu vysockého.

Dne 29. listopadu 1861 zpracovány stanovy dle pražského Hlaholu a zadány ku potvrzení. Spolku dáno jméno Krakonoš s heslem Svornost. Pravidelná cvičení ustanovena odbývatí ve čtvrtek a v neděli."

Potud zpráva p. J. Kramáře.

Ale i vysocké paní a dívky nezůstávaly nic dlužny této kulturní práci. V první zprávě dívčí pěvecké jednoty " Vlastimila " ve Vysokém se dočítáme:

" Po příkladě jiných uvědomělých měst českých a přičiněním horlivého učitele pana Jana Urbana / sborníka Krakonoše / sestoupilo se již v červenci 1869 několik vlasteneckých paní a dívek, by se o zařízení dívčí pěvecké jednoty postaraly. K tomu cíli poprosena slavná dívčí pěvecká jednota pardubická " Lidmila ", by zařizujícímu se zde spolku stanovy své zapůjčila, což tato s největší ochotou učinila. Jednota přijmula jméno Vlastimila a za heslo Zpěvem k srdci, srdcem k vlasti. Stanovy byly po dvou opravách teprve dne 17. června 1870 stvrzeny, načež volen definitivní výbor."

Tyto dva spolky uzce spolu spolupracovaly. Čteme-li dál a listujeme ve starých zápisech, které však jsou často velmi kusé, můžeme zjistit, jak pestrý byl život těchto spolků. Jak si navzájem spolky pomáhaly. Co krásných výletů na různé slavnosti do blízkého okolí, ale i dál, jako do Dvora Králového, Nové Paky, Prahy, Jičína, Jilemnice, Semil, Železného Brodu, Turnova atd. Všude přátelské uvítání, společenská pohoda, pěkné kulturní vyžití. Co krásných večerů u nás ve Vysokém vyplněných hudbou, recitací, zpěvem sborovým i solovým. Co divadel, operet i oper - Dráteník r. 1870 - V studni r. 1880 a 1924.

Že i oni měli potíže v práci, že i oni prožívali doby slavné i méně slavné, se dočteme v záznamu pana Vodsedálky, v jeho jednatele zpráve z r. 1873. Píše:

" Chci říci co bývalo a co není. Ano, musíme se přiznat, ač nechci všchnu vinu na nás svalovat, že nastala mezi námi veliká pohodlnost, ochablost, že nám ve věnci cti a slávy spíše lupínek uvařl, než-li vypučel. Ano, že zpíváme decrescendo! Nuže přátelé, což v nás vyhasil cit pro věc tak krásnou a ušlechtilou? Vzmůžeme se! Trochu více lásky, nadšenosti a vytrvalosti a déle bude žítí a přežije nás Krakonoš, že ne my jemu, ale on nám jednou zazpívá na cestě poslední."

Velmi častou příčinou tohoto ochabnutí byly ztráty hudebních osobností, buď úmrtím nebo přestěhováním se do vzdáleného působiště. Velmi často byly pro spolek vzpruhou oslavy, jako slavnostní svěcení nové školy a radnice ve Vysokém dne 3. srpna 1882. Byly to vždy jakési injekce, které do ochablého těla spolku vlily nový život.

Oba spolky pak vyvíjely činnost až do druhé světové války nepřetržitě. Zúčastňovaly se všech oslav zpěvními vložkami nebo pořádaly celovečerní koncerty. V roce 1929 dokonce byl Krakonoš pověřen uspořádáním XXIX. sjezdu První pěvecké a hudební župy, ve které je členem od roku 1901.

Život pěveckého spolku Krakonoše i Vlastimily ustal ve druhé světové válce a po válce nebyl obnoven. Spolek zpíval jen ojedinele na pohřbech svých členů. Až v roce 1965 byl učiněn nový pokus o zahájení pěvecké činnosti, a od té doby se zase zpívá.

Ještě je nutno uvéstí jména sborníků obou pěveckých spolků.

1861	-	Jan Urban
1882	-	František Votoček ml.
1883	-	1885 František Nigrin
1886	-	1890 František Votoček
1891	-	František Jon
1891	-	1925 Josef Zajíček
1925	-	1930 Oldřich Doubalík
1931	-	1932 Milouš Vodsedálek
1934	-	1939 Josef Doubalík
1965	-	Karel Doubalík

A tak na závěr, přehlížejíce sled vzniku a vývoje sborového zpěvu u nás, plní úcty a vděku vzpomínáme onoho významného dne před 110 léty, kdy v našem městečku pod horami poprvé zazněl sborový zpěv. Plní úcty a vděku k těm, kteří pak pěstili a střežili toto vzácné símě v pokračování časů dobrých i zlých, kdy ani v popelu dvou válek světa a i jiných strážních doby nedali zhasnouti jeho životodárné jiskře, aby znova mohla

vzplanout a zářit čistým svitem dál. Je i na nás, abychom tento vzácný a ušlechtilý odkaz z dědictví našich otců předávali neztencený dál. Z ruky do ruky a od srdce k srdci.

Prokop Hásek
Karel Ďoubalík.

Korálky.

K významným návštěvníkům našeho Vysokého patřili také významní naši malíři a grafici Kobliha s Stretti. Při své cestě po Itálii, spolu s malířem Boudou, přijeli do Říma a usoudili, že by měli vykonat zdvořilostní návštěvu na našem vyslanectví. Přijal je legální rada Dr. Brauner. Když bylo po všem, povídá Kobliha: "To víno ušlo, ale ten Brauner se mně nějak nezdál. Chvilími byl i nepříjemný." "Bodejť ne!" povídají unisono oba jeho přátelé, "Když jsi mu celou tu dobu říkal pane legrační rado!"

P.H.

Narozeniny.

21. prosince oslaví své 77. narozeniny pí. Anna Nesvadbová.
27. prosince oslaví své 79. narozeniny pí. Marie Svárovská.

Jmenovaným přejeme hodně zdraví.

Městský park.

Pěkný park je vizitkou každého města. I naše město se může pochlubit pěkným parkem. Naši předkové jej s láskou zakládali a udržovali. Dospělé stromy ovšem každoročně shazují listí, které se shrabuje a odváží nebo spaluje. Tím jsou stromy připravovány o humus. Myslím, že listí by se mělo zkompostovat a zpět vracet stromům jako jejich přirozená výživa.

Když stromy nedostanou ani stákové hnojivo a ani umělé živiny, žijí z podstaty a brzy hynou.

K.F.

Různé zprávy.

MNV ve Vysokém n. Jiz. zakoupil pro Vlastivědné muzeum tři elektrické radiátory, které budou klimatizovat ovzduší v expozicích. Největší závada a jediné postesknutí návštěvníků v zimním období, že je v našem muzeu velká zima, bude takto odstraněna.

Z Montrealu opět do Vysokého.

V kanadském Montrealu byla československá výstava "Symfonie - Montreal 1970."

Náš nejkrásnější leštěný kolovrátek s kuzelem byl mezi exponáty této výstavy. V těchto dnech se po půlroční pouti opět vrátil na své místo do Vlastivědného muzea.

Nový dar.

Vlastivědné muzeum dostalo do svých sbírek další lidový ručně vyřezávaný betlém z roku 1890, který za dlouhých zimních večerů v chaloupce čp. 96 ve Trávníčce vyřezával po několik let František Farský.

Paní Anna Judová - Farská už v rodině tento veliký betlém nestaví. Aby zůstal uceleně zachován, rozhodla se darovat jej do našeho muzea. Obsahuje asi 60 darůček, oveček, stromů a betlémské město. Přijďte pobejt o vánocích a uvidíte betlém na tradiční vánoční výstavce i se stromečkem ozdobeným po staru, jak je strojily naše babičky. Na Štěpána se na Vás budeme těšit! Paní Judové patří náš veřejný dík!

Správa Vlastivědného muzea.

Větrník vychází jednou za měsíc. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději do 15. každého měsíce do Vlastivědného muzea. Cena 1.- Kčs.